

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

‘Η μεγαλομανία του Γκαϊρινγκ που δημιουργεί ανέκδοτα εις βάρος του. Πώς εξαφανίσθηκε ο Γκαϊρινγκ μέσα σ’ ένα έργοστάσιο. Οί μαγνήτες και τὰ παράσημα. Μιά παρεξήγησης του Χίτλερ. ‘Η ακρόασις τῶν ἀνταποκριτῶν του ξένου τύπου. Πώς «ἐμπνέεται» ο Γκαϊρινγκ. Τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο μὲ τὰ κεριά. Εἶνε μορφομανιῆς ο Γκαϊρινγκ ; κτλ. κτλ.

Ο ΠΩΣ σὰς ὑποσχέθηκαμ στο προηγούμενο φύλλο, σὰς δίνουμε σήμερα μερικά χαριτωμένα και χαρακτηριστικά ανέκδοτα του Γκαϊρινγκ, τῆς μεγαλύτερης μετά τον Χίτλερ προσωπικότητας τῆς σύγχρονης Γερμανίας.

Για περισσότερα ἀπὸ τ’ ανέκδοτα αὐτὰ βασίζονται στή ματαιοδοξία του Γκαϊρινγκ και στή μανία του για τις μεγαλοπρεπείς επιδείξεις.

Μιά μέρα που ο Γκαϊρινγκ εἶχε πάει σ’ ένα μεγάλο έργοστάσιο παραγωγῆς ηλεκτρισμοῦ, που μόλις εἶχε τελειώσει, ἡ ἀκολουθία του τον ἔχασε ξαφνικά, μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

“Εψαξαν ἐδῶ, ἔψαξαν ἐκεῖ, μὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τον ἀνακαλύψουν πουθενά.

Τέλος, ὕστερ’ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἀναζητήσεων, τον βρήκαν κολλημένο ψηλά κοντὰ στή στέγη, σ’ ένα μηχανήμα, ὅπου ὑπῆρχαν οἱ δυνατοὶ μαγνήτες.

Οἱ μαγνήτες τον εἶχαν τραβήξει ἐξ αἰτίας τῶν ἀναριθμητῶν παρασήμων που στόλιζαν τὸ στήθος του!

* * *

Πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἡ νέα γερμανικὴ πόλις “Εμμεριχ, θέλοντας νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἑβδομὴ ἐπέτειο ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς τῆς, εἶχε δώσει μιά σειρά ἐορτῶν και παραστάσεων. Ὁ Χίτλερ και ὁ Γκαϊρινγκ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τις ἐορτὲς αὐτὲς και ἡ “Εφημερίς του “Εμμεριχ” περιέγραψε μὲ λυρισμὸ τὸν ἐμφάνισι του Γκαϊρινγκ, ὁ ὅποιος εἶχε φορέσει για τὴν περίστασι, στολή ἀπὸ μεταξωτὸ ἀσπρο και, ἀντὶ για ζώνη, μιά ἐσάρια ἀπὸ λαμὲ μαῦρο και μεταξωτό, ἀπὸ τὴν ὁποία κρεμόταν ένα μεσαιωνικὸ πλεκτὸ πουγγὶ κι’ ένα μικροσκοπικὸ ἀσημένιο τσεκουρι. Ὁ δημοσιογράφος μάλιστα που ἔκανε τὴν περιγραφή αὐτὴ τον παρέβαλε μὲ «κύκνο λευκὸ σάν τὸ χιόνι».

Οἱ Βερολινέζοι γέλασαν πολὺ μ’ αὐτὴν τὴν περιγραφή και διέδωσαν τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο: Σὲ μιά ἀπὸ τις παραστάσεις του “Εμμεριχ, στο “Λόενγκριν” του Βάγνερ, ὁ Χίτλερ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στο θεωρεῖο του, ὅταν ξαφνὰ ἐξύπνησε και εἶδε μπροστὰ του τὸν ἱππότη Λόενγκριν ντυμένο στὰ λευκά ἐπάνω στὸν κύκνο του.

Κακοξυπημένος, ὁ Φύρερ φώναξε τότε:

—“Ε, Γκαϊρινγκ ! Πάει πολὺ! “Αδειασέ μου τὴ γωνιά!..

Εἶχε νομίσει ἀπλούστατα, ὅπως λένε τουλάχιστον οἱ Βερολινέζοι τὸν πρωταγωνιστὴ του μελοδράματος για τὸν Γκαϊρινγκ!

* * *

Αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα εἶνε θέβαια κατασκευάσματα τῶν ἐχθρῶν του χιτλερικοῦ καθεστῶτος. Μὰ τί τὰ θέλετε, ἀν δὲν ὑπάρχη φωτιά, δὲν βγαίνει καπνός. “Ετσι κι’ ὁ Γκαϊρινγκ δίνει ὁ ἴδιος ἀφορμὴ νὰ δημιουργοῦνται ἀνέκδοτα εις βάρος του. Για νὰ θεβαιωθῆ κανεὶς γι’ αὐτό, φθάνει νὰ διαβάσῃ τὴν περιγραφή τῆς ἀκρόασεως που παραχώρησε στοὺς ἀντιπροσώπους του ξένου τύπου.

Οἱ ξένοι δημοσιογράφοι ἔγιναν δεκτοὶ σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ὁ στρατηγὸς Γκαϊρινγκ μὲ ὕφος θλοσσαυρὸ καθόταν πίσω ἀπὸ ένα μεγάλο γραφεῖο ἀπὸ θαλανιδιά που για μόνο του στόλισμα εἶχε ένα γυμνὸ σπαθί. Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι, στὸν τοῖχο, κρεμόταν ένα πορτραῖτο τῆς πρώτης του γυναίκας, μισοφωτισμένος ἀπὸ κεριά που ἔκαιγαν σὲ ἀσημένια καντηλιέρα. “Ενα θάζο μὲ λουλούδια ἦταν τοποθετημένο σάν εὐλαβικὴ προσφορά σ’ ένα τραπεζάκι μπροστὰ στο πορτραῖτο.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ και ἄλλα πορτραῖτα, ὅπως του Κάιζερ, του Κρόμπριντζ, του Μουσσολίνι, του Χίτλερ, του περίφημου ἀερο-

πόρου Ριχτχόφεν, κλπ.

Μὰ οἱ ξένοι δημοσιογράφοι δὲν πρόφθασαν νὰ τὰ ἰδοῦν καλά ὅλα αὐτὰ, γιατί ὁ Γκαϊρινγκ μὲ φωνὴ σκληρὴ τοὺς εἶπε:

—Προσέχετε, γιατί κανένα ἀπὸ τὰ τηλεγραφήματά σας, καμμιὰ ἀπὸ τις ἀνταποκρίσεις σας δὲν μου ξεφεύγει. Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῆς Γερμανίας ἔχει ὅρια.

Αὐτὴ ἡ μεγαλοφυῖα και οἱ θεατρικοὶ θυμίζουσαν τὸν τέως Κάιζερ, τὸν ὁποῖο καθὼς λένε, ἔχει ὁ Γκαϊρινγκ για μοντέλλο. “Ὅπως και ὁ τέως Κάιζερ, ἔτσι κι’ αὐτὸς ἀγαπάει τὴν εὐχάριστη ζωὴ και τὴν καλὴ συντροφιά. Αὐτὸ μάλιστα τον κάνει νὰ μὴ συμμορφώνεται πάντοτε πρὸς τοὺς νόμους του πρωτοκόλλου, πρᾶγμα που δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀγάπη του πρὸς τις ἐπιδείξεις και τὰ μεγαλεῖα.

“Ετσι, του συμβαίνει τακτικὰ νὰ δέχεται σὲ συνεργασία τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς του Ράιχ, φορῶντας τον κοιτωνιτῆ του ! “Επίσης συχνὰ διάφορες συσκέψεις στο σπίτι του για κρατικὰ ζητήματα τελειῶνουν μὲ.. γλέντια !

* * *

Ὁ Γκαϊρινγκ περιστοιχισμένος ἀπὸ ἐξέχοντα χιτλερικοὺς, ἐνεργῶν ἐράνουσ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων.

ποῖες ἀποκαλεῖ συκοφαντικὲς. Λέει δὲ ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς μόνο, ὅταν τραυματίστηκε στον πόλεμο, χρησιμοποίησε, καθ’ ὑπόδειξι τῶν γιατρῶν, μορφίνη.

* * *

Ὁ Γκαϊρινγκ εἶνε λαμπρὸς ρήτωρ, ὁ καλύτερος ἴσως του ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος. “Ὅπως κι’ ὁ Χίτλερ ὁ ἴδιος, ἔτσι κι’ αὐτὸς μπορεῖ και ἠλεκτρίζει τὰ πλήθη. Μὰ ἐνῶ ὁ Χίτλερ γοητεύει τὰ πλήθη μὲ τὰ ρητορικὰ του σχήματα, παραμένοντας ὁ ἴδιος ψυχρὸς και κύριος του ἑαυτοῦ του πάντοτε, ὁ Γκαϊρινγκ παρασύρεται τόσο ἀπὸ τὸ πάθος του ὥστε μοιάζει μὲ δαιμονισμένο.

Κάποτε, ὅταν εἶχε ὑποβάλει ὑποψηφιότητα για πρόεδρος του Ράιχσταγ κάποιος τὸν κατηγορησε ὅτι συναντιότανε κρυφὰ μὲ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Γκαϊρινγκ ὑπερασπίστηκε τότε τὸν ἑαυτοῦ του μὲ περηφάνεια και πάθος και, μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε:

—Ναί, ἔχω συναντηθῆ πολλές μὲ τοὺς Γάλλους, μὰ μόνο ψηλά στοὺς αἰθέρας!...

Μὲ τὰ λόγια του δὲ αὐτὰ ἐννοοῦσε τις ἀερομαχίες του κατὰ

(Συνέχεια στή σελίδα 44)

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» πού ἦταν γραμμένος πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάσισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πήρε τὴν ἱκανοποίησι πού ἠθελε.

— "Α! ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί πάθαμε χθὲς τὸ βράδυ!... Ἡ Φιφή μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

φετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκήπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

— "Εσὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνο χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόνραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς ἐξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναικῆ, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν περίμενε, γιατί εἶχε καθῆσαι στὸν θρόνον χωρὶς νὰ ἔχῃ στερεθῆ ἀκόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενά ἄλλοῦ τὴν συνέχεια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρωίδα μου) σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν βλέπω κανέναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτή... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά... "Ενα πιστόλι!....

— "Αχ! Ναι!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!..

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράθηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ πού ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ διαγκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν παράλυτο, ἐνῶ δλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμό. Ὁ Ρουθέρ τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

— Ζαννέττα!.. Ἀγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμό. Σ' ἔσενα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια.

— "Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ Λοῦντο ἀπάντησε:

— "Ακου!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν... Ὁ Λοῦντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύτταζαν, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδον τὴν φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν σάλεψε σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ χαμογελάῃ... Ὁ Λοῦντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταῖα λόγια πού εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

— Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Λοῦντο.

Χλωμοὶ, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

Ἦσαν καταταραγμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια ἀνακύφισι. Τους φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνο. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— "Α! ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τὴ χτύπησαν στὰ μάτια τὴ μάγισσα κι' ὅτι σκότωσαν τὴ βλασκαεῖα πού εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λοῦντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάλλησαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ καλπᾶσουν. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν νὰ πηγαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε ποτέ, μὰ ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τὸς περίμενε τὸ κατατρυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες πτώμα τῆς Νίμπας...

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμο.

* * *

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαΐρινγκ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἤσυχά καὶ εἰρηνικά μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρχηγούς τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαΐρινγκ, τοῦ Γκαϊμπελ, τὸν φόν "Ες, τοῦ Μπλομπεργκ διεξάγεται ἓνας κρυφὸς, μὰ ὑπουλὸς πόλεμος, ὅτι ὁποῖο εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.

Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἴδου ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ρώσων πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσο καταδικασμένο σὲ θάνατον τί θέλει ὡς τελευταῖα τοῦ χάρι:

— Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ θὰ σὲ τουφεκίσουν σὲ λίγο;

— "Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετσι θὰ λιγοστεψοῦν οἱ κομμουνισταὶ κατὰ ἓνα...

***

Μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε ὅλην σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἄρχισαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσος πετῶντας μ' ἓνα ἀεροπλάνο, συνάντησε κάποιον γείτονα τοῦ πού πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Μόσχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα:

— "Ε, γείτονα, πού πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

— Στὴν Ὀντέσσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κουνουπίδια!